

[Ømann.]

gelse af den direkte beskatning, som vi ved kommer i 1971 i kraft af de forhøjede udskrivningsprocenter — og på den anden side en udbygning af den generelle pension til alle, for jeg forstår, at det er regeringens synspunkt, at det skal man gøre. Ja men er der logik i at følge disse to retninger på én gang? Finder finansministeren og regeringen ikke, at der var mere logik i at bruge det provenu, der kunne opnås ved at sløjfe alle disse ordninger, til en hurtigere forbedring af de almindelige pensioner?

Til sidst med hensyn til forenklinger: er det ikke oven i købet fristende for finansministeren at foretage en afgørende forenkling ved at varpe alle disse ordninger ud af skatteloven? Jeg har ikke talt om, at bestående ordninger skal skæres over eller indgåede kontrakter brydes, men om at sætte en stopper ved at forbyde nytægning med skattemæssige virkninger. Det er, så vidt jeg kan se, den eneste måde, det kan gøres på. Så får man alle disse ordninger ud, for hvad kommer de skattelovgivningen ved? For min skyld gerne også sygekassekontingentet.

Til allersidst: er der nogen fornuft i at opretholde statstilskud til forsikringsselskabernes prispolitik? Det er dog vist ikke helt med urette sagt, at forsikring er en branche, hvor socialisering ville være på sin plads.

Finansministeren (Poul Møller): Til hr. Grünbaum vil jeg sige, at ethvert spørgsmål, der på en seriøs måde rejses af et så seriøst medlem af tinget, naturligvis vil blive drøftet i udvalget, og jeg er naturligvis også rede til at deltage i en seriøs drøftelse af de problemer, hr. Grünbaum rejser. Det manglede bare.

Hr. Ømann stillede mig det direkte spørgsmål, om det ikke ville være bedre at bruge de midler, vi giver som skattebegunstigelse for disse opsparingsordninger med alderdommen for øje, til forbedring af den almindelige folkepension. Sådan forstod jeg

hans spørgsmål. Det kunne jo lyde fristende, hvis man i øvrigt har den opfattelse, at vi ikke har brug for opsparingen, eller at disse ordninger ikke medvirker til en forøgelse af opsparingen. Men jeg tror ikke, der er nogen regering, der ville løbe risikoen for den nedgang i den almindelige opsparing, som ville blive resultatet af en fjernelse af alle de skattebegunstigelser, hr. Ømann taler om. Det er jo givet, som jeg nævnte, at den almindelige pensionsordning, som f. eks. tjenestemænd, kommunalfunktionærer og mange bank- og sparekassefunktionærer osv. har, hvor de løbende indbetaler pensionsbidrag af deres løn, er med til at skabe en opsparing, som vi ellers ikke ville have nogen sikkerhed for at få i vort samfund.

Man kan have den ene eller den anden opfattelse af, hvorfor folk sparer, om det alene er evnen, der gør, at de sparer, eller om der er andre momenter i det. Jeg har ikke den opfattelse, at det alene er evnen. Det er naturligvis klart, at ingen kan spare, hvis de ikke har evnen dertil. Men jeg vil mene, at der er mange med samme indtægter, der kan jævnføres. Lad os sige, at en person tjener 50.000 kr. og måske sparer 2.000-3.000 kr. op om året til en alderdomsordning, mens en anden, der også tjener 50.000 kr., ikke lægger noget til side til dette formål. Det er da et spørgsmål, om det ville være rimeligt at stille dem ens. Det er det, hr. Ømann vil. Jeg mener ikke, det ville være rimeligt, for den ene tænker i modsætning til den anden på sin fremtid og er dermed med til at lette samfundet for den almindelige folkepensionsudgift. Hr. Ømann var selv inde på, at de to ting kan hænges sammen. Selv om vi nu har fuld folkepension, har vi stadig et pensionstillæg, som medfører, at nogle får mindre end andre, også inden for den fulde folkepensions rammer. Derfor mener jeg faktisk, at der er et godt ræsonnement i at sige, at den, der tænker på sin alderdom eller et andet fremtidigt formål og lægger til side til det, bør skattemæssigt stilles noget bedre end den, der med den